

H.: Tvorniški pav.

dolini ni bil tvorniški pav neznan prikazen; vsi so ga poznali. Temu vzrok pa nista bila morda njegova pahljača, ki se je kaj lepo svetila v solncu, in ne njegov glas, ki ni bil nič lepši ko drugih pavov v dolini. Da je bil tvorniški pav tako znan vsem, je ležalo v njegovi navadi, seveda v njegovi malo čudni navadi.

Dom njegov je bila tvornica, mimo katere teče železnica. Pogumno je hodil ob njej. Ko pa se je prikazal od te ali one strani — vlak, se je takoj vzdignil na tvornico in tiho poizkusil, če mu ni morda strah vzela glasu.

Pa vsemu se je privaditi. Tudi naš pav je slekel svoje bojzljive hlače in oblekel prav pogumne. Nič več ni odletel, če se mu je približal od katerekoli strani vlak, temveč hodil je ob železnici dalje gorindol, četudi izprva še ne nemoten, zakaj tu, tam je še postal ob vlakovem prihodu, se oziral kakor da bi se hotel prepričati, če se mu ni bati, da bi bil povožen. Kasneje pa se je izprehajal, ne da bi se le zmenil, ko je švigal mimo njega voz za vozom.

Pa iz korenjaka je nastal slednjič predrznež. Večkrat je šel na izprehod do železniškega postajališča in se tam vzdignil na streho, kjer je čakal na vlak. Zakaj je šel ravno na streho, ne vemo, morda da bi mu ne bilo treba voznega listka. Brez tega le se je spustil na vlak in se vsekdar peljal. Ko pa je došel vlak do njegovega doma, je zletel na domače dvorišče menda iz strahu, da ne bi ga kdo prijel za voznik listek. Mogoče pa je to storil iz usmiljenja, ko se je spomnil, kakšna žalost bi se lotila vseh tvorniških prebivalcev in sploh vseh, ki so ga kdaj poznali, če bi šel v svet in bi se več ne vrnil. In če še omenimo, da sam ni vedel, kod bi ga vodila pot, smo povedali vse, kar mu je branilo, da se je vozil le od postajališča do svojega doma.

Prišel pa je tudi zanj usodni dan. Šel je, sedel na vlak in se peljal. Ko pa se je hotel vzdigniti, da bi prišel domov, ga vrže huda burja med kolesje, in po njem je bilo, po njem na veliko žalost vseh, ki so ga imeli kdaj priložnost spoznati. Spominjajo se ga radi. Spomin pa mu bodi tudi v „Zvončku“ in pri njegovih bralcih.

Jesenska pesem.

*Nemo polje, veli listi,
prazen travnik je prostran;
medli, bolni solčni žarki —
zrak preleta črni vran.*

*Veter ziblje veje suhe,
tožno v gozdu mlaj ihti,
megle temne hladni veter
pa iz kraja v kraj podi . . .*

Jos. Šest.